

Arrest

nr. 77 646 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie van 3 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 9 mei 2011. Op dezelfde dag hebben zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 juli 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen hebben een beroep ingediend tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 68 283 van 11 oktober 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 23 december 2011 hebben verzoekende partijen een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 3 januari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit zijn thans de bij huidig beroep bestreden beslissingen.

De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.12.2012*

Overwegende dat betrokkene op 09.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 12.07.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas en hij niet kon aantonen dat indien hij het slachtoffer was van discriminatie omwille van zijn Roma-etnie, hij hiervoor internationale bescherming behoeft; betrokkene op 10.08.2011 beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 14.10.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 23.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een attest van de burgemeester van zijn dorp voorlegt waarin zijn asielrelaas bevestigd wordt; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont; indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de vervuiling; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.12.2011*

Overwegende dat betrokkene op 09.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 12.07.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas en zij niet kon aantonen dat indien zij het slachtoffer was van discriminatie omwille van haar Roma-etnie, zij hiervoor internationale bescherming behoeft; betrokkene op 10.08.2011 beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 14.10.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 23.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een attest van de burgemeester van haar dorp voorlegt waarin haar asielrelaas bevestigd wordt; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille omdat het daar ongezond is om te leven; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Betreffende het betoog van verzoekende partijen aangaande de motivering dat het bijgebrachte attest van de burgemeester van hun dorp een gesolliciteerd karakter vertoont, met name dat verwerende partij door zich inhoudelijk uit te spreken over dit document haar bevoegdheid overschrijdt en bovendien *elk stuk in se een gesolliciteerd karakter heeft aangezien elk document toch dient opgevraagd te worden*", wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers motiveert verwerende partij uitdrukkelijk dat het initieel door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas in het kader van de eerdere asielaanvraag en waarop zij zich opnieuw beroepen volstrekt ongeloofwaardig werd bevonden en dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover zij een geloofwaardig relaas ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze stelling dat documenten niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid ter herstellen, wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. De opmerking van verzoekende partijen dat aan de inhoud van een document opgesteld door een burgemeester niet kan worden getwijfeld, kan dan ook niet dienstig worden aangebracht daar geen enkel document de geloofwaardigheid van een volstrekt ongeloofwaardig bevonden relaas vermag te herstellen en derhalve aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in zoverre zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas. Uit voormelde niet aangevochten motivering kan verwerende partij dan ook terecht besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissingen op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, en evenmin dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de overige motieven van onderhavige bestreden beslissing die geen betrekking hebben op het bijgebrachte attest van de burgemeester eveneens door verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT